

Yolculuk

Francesca Sanna

Yolculuk

Annem, babam, ben ve kardeşim denize çok yakın bir şehirde yaşıyoruz.
Yaz aylarında hafta sonu tatillerimizi hep kumsalda geçiririz.
Yani geçirirdik...
Artık kumsala hiç gitmiyoruz. Çünkü geçen yıl çok acayip şeyler oldu.
Hayatımız sonsuza kadar değişti.

Ne mi oldu?
Savaş başladı.
Her gün etrafımızda korkunç şeyler olmaya başladı.
Çok geçmeden çevremizde kargaşadan başka
bir şey göremez olduk.
Sanki dünyanın bütün ışıklarını söndürüyorlardı.

Ve bir gün savaş babamı aldı.

O günden sonra etrafımızdaki karanlık daha da büyüdü
ve annemin endişeleri daha da arttı.

Ertesi gün, annemin bir arkadaşı ona insanların çoğunun şehri terk ettiğini anlattı. Başka bir ülkeye kaçmaya çalışıyorlarmış. Çok uzaklarda yüksek dağları olan bir ülkeye...

Bir kitaptan değişik şehirlerin fotoğraflarını gösterdi annem. Oradaki ilginç ormanları, hayvanları anlattı tek tek. Sonra iç çekerek şöyle dedi: "Oraya gideceğiz ve artık korkmadan yaşayabileceğiz."

Hiç gitmek istemiyorduk.
Ama annem bunun müthiş bir macera olacağını söyleyip duruyordu.
Sahip olduğumuz her şeyi bavullara koyduk ve tanıdığımız herkese veda ettik.

Cörülmek için gece yola çıktık...

ve günler boyunca gittik.

Uzaklaştıkça...

daha fazlasını arkamızda bırakıyorduk.

Sonunda sınıra ulaştık.

Önümüzde kocaman bir duvar vardı ve onu tırmanıp geçmemiz gerekiyordu.

Ama HAYIR!
"Sınırı geçme izniniz yok. Geri dnn!" diye bağırdı öfkeli muhafız.
Gidecek hiçbir yerimiz yoktu.
Üstelik çok ama çok yorgunduk.

Ormanın derinliklerinde,
karanlığın içinde etraftan
gelen seslerden çok
korkuyordum.

Ama annem bizimle
beraberdi ve azıcık bile
korkmuş görünmüyordu.
Cöğsüne yaslanıp
gözlerimizi kapattık ve
sonunda
uyuyakaldık.

Öfkeli bağırişlara uyandık. Muhafızlar bağıra çağıra bizi arıyorlardı. Saklanmalıydık!

“Çabuk! Bu taraftan”
diye fısıldadı annem.

İyice uzaklaşana kadar durmadan koştuk.
Sonra birden daha önce hiç görmediğimiz bir adamla
karşılaştık. Annem adama biraz para verdi.
Adam bizi sınırın diğer tarafına geçirdi.
Çok karanlıktı. Kimse bizi görmemişti.

“Yolculuğumuz henüz bitmedi” dedi annem. Önümüzde büyük bir deniz vardı. Cöz alabildiğince uzanan kocaman bir deniz... Bu denizi geçmemiz gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapacaktık ki?

Bir sürü tanımadığımız insanla beraber küçük
bir tekneye bindik. Sıkış tıktık oturuyorduk ve her
gün yağmur yağıyordu.

Yol boyunca teknedekilerle birbirimize masallar
anlattık. Öyle perili prensesli masallar değildi ama...

Denizin altında saklanan ve teknemiz ters
döndüğünde bizi yemeyi bekleyen korkunç ve
tehlikeli canavarlar vardı bu masallarda.

Dalgalar büyüdükçe teknemiz daha çok sarsılıyor,
hiç durmadan sallanıyordu.
Sanki deniz hiç bitmeyecekmiş gibiydi.
Bu sefer birbirimize başka masallar anlatmaya
başladık. Gitmeye çalıştığımız ülkenin yemyeşil
ormanlarındaki dans eden iyilik perileri vardı
masallarımızda. Bu güzel periler ülkemizdeki
savaşı bitirecek tılsımlar vereceklerdi bize.

O gün güneş doğarken günler sonra ilk defa karayı gördük.
Teknemiz sallana sallana kıyıya doğru yanaştı.
Annem hâlâ birlikte olduğumuz için çok şanslı olduğumuzu söyledi.
“Burası o güvende olacağımızı söylediğin yer mi?”
diye sorduk kardeşimle beraber.
“Çok yaklaştık” dedi annem yorgun bir şekilde gülümseyerek.

Birkaç gün ve gece daha yolculuğumuza devam ettik. Birçok sınır geçtik.

Trenden başımı uzatıp gökyüzünde bizi takip ediyormuş gibi uçan kuşlara baktım...

Kuşlar da aynı bizim gibi göç ediyorlardı.
Onların yolculuğu da çok uzundu ama hiç sınır geçmek zorunda değillerdi.
Belki, bir gün, aynı bu kuşlar gibi, biz de yeni bir yuva buluruz.
Hikâyemize baştan başlayabileceğimiz güvenli bir yuva...

TEŐEKKÜRLER